

nøielse fra i gaar, er dalet noget, er bleven lidt mindre i Dag, — det overrasker mig heller ikke —, men han vil dog stemme med Ministeriet; naagtet han var vred paa Regjeringen for en enkelt Sag, vilde han dog hellere stemme med Regjeringen end med dem, han samstemmede med i det andet Thing om denne enkelte Sag; dem var han enig med, men af Frygt for at blive enig med dem vilde han stemme med Ministeriet. Da jeg hørte dette, tænkte jeg ved mig selv, at det ogsaa var en ganske mærkelig Slutning, som det ærede Medlem her var kommet til, idet han sagde, at han, hvis han ikke stemte med Finantsministeren, var bange for, at Finantsministeren vilde forlade os. Dette, tænkte jeg ved mig selv, vilde dog være ganske besynderligt, — nu har jeg jo set, at det maasse slaar til —, men den Gang tænkte jeg saaledes, fordi vi mange Gange her have set, at Regjeringen er kommen med vigtige Forslag, der ere blevne forfaste med stor Majoritet, uden at der har været Tale om, at den vilde forlade os. Vi have ligeledes set, at store og vigtige Lovforslag, som ere indbragte ad privat Vej, og som Ministeren har sagt, at han ikke kunde tage imod, desnaagtet ere blevne vedtagne med stort Flertal, og Ministeriet har dog ikke forladt os. Store Bevillinger, mange Penge ere blevne forlangte til Ting, der, som man sagde, vare absolut nødvendige; de ere blevne negtede, men Ministeriet har dog ikke forladt os. Hvorfor skulde Finantsministeren da forlade os her, hvor der kun er Tale om en Million, som for Dieblisset ikke behøvedes? Saaledes stillede Sagen sig den Gang for mig, og jeg troede, at denne Betragtning var fuldkomment berettiget, indtil vi i Dag have hørt nærmere fra den høitærede Finantsminister. — Seg kommer nu til den høitærede Finantsministers Udtalelser i Gaarsmødet. Han gav os her en Skildring af Forholdet imellem Landstinget og Folkethinget med Hensyn til disse Regler for Indkomstskatten eller med Hensyn til Spørgsmaalet om en Indkomstskat overhovedet, og han meddelte os, hvorledes han opfattede det. Jeg kan ikke opfatte det saaledes. Jeg tror, at jeg temmelig nøie erindrer, hvorledes hele For-

holdet har udviklet sig. Den ærede Minister forklarede, at Folkethinget vilde have en Indkomstskat, og at Landstinget ikke vilde have den — jeg bruger saa og korte Ord, for ikke at gjøre det for vidtløftigt — men dette tror jeg var Tanken. Folkethinget vilde altsaa have en Indkomstskat, Landstinget holdt ikke af den, og man skulde nu søge at blive enige. Her skal jeg strax sige, at det, Folkethinget vilde, var at faae Regler for en Indkomstskat, Regler, der kunde staa, indtil de ved en ny Lov bleve ændrede, og saa faae udfkrevet en Indkomstskat for eet Aar. Det var dette, Folkethinget vilde. Landstinget vilde derimod have en almindelig Lov, der skulde give Indkomstskatten for eet Aar, og dermed skulde den være udløben og ughydig. Landstinget forandrede derfor: Lov om Regler for Indkomstskatten til: Lov om Indkomstskatten, og Loven kom tilbage hertil i denne Skikkelse. Nu var det jo ikke det, vi havde tænkt os; vi ønskede Reglerne staaende, som vedblivende for de Aar, hvori man fandt det nødvendigt at bevilge Indkomstskat, og hertil kom den Betragtning, som Folkethinget maatte gjøre gjældende, at en Bevillingslov først maatte forelægges Folkethinget, idet Loven ikke var nogen Bevillingslov, da den gik fra Folkethinget, men blev omdannet dertil i Landstinget. Folkethinget var derfor enig om ikke at tage den saaledes, som den kom tilbage, der maatte følget tænkes paa, hvorledes man kunde komme til Enighed i dette Dieblis med Hensyn til dette Spørgsmaal, og da var det ingenlunde Landstinget, som forlangte to Aars Erfaring til Prøve, det var tværtimod Folkethinget, der strakte sig saa langt, at det tilbød to Aar, og Landstinget gif meget nødig, idet det kun vilde have eet Aar, til at indrømme to. Det var altsaa ikke en Indrømmelse fra Folkethinget til Landstinget, saaledes at forstaa, at Landstinget forlangte at prøve Reglerne ved to Ligninger i Stedet for ved een, men det var tværtimod Folkethinget, der slog af til to og derved fik Landstinget til at gaa ind paa to Ligninger, medens det kun havde ønsket een. Saaledes var Forholdet, og naar den høitærede Finantsminister nu har ment, at det vilde være et Brud paa Dær-